

„Brock egy igazi alfa. Lehetetlen ellenállni a pimaszságának és a sármjának.”

– *Girl Plus Books*

FIRE IN YOU

benned lobog a tűz

*fine
selection*

J. L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES *bestsellerszerző*

J. L. ARMENTROUT

FIRE

b e n n e d l o b o g a t ű z

IN YOU

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

SZÍVEM SZERINT KINYÍRTAM VOLNA AVERY HAMILTONT. Izzadó kézzel szorítottam a kormányt, miközben gyözködtem magam, hogy ki kell szállnom az autóból. Már bőven késésben voltam, de inkább lépkedtem volna mezítláb forró üvegszilánkokon, mint hogy bemenjek az étterembe. Tudtam, hogy eltúlzom a dolgot, de legszívesebben otthon gubbasztottam volna egy kizárólag otthoni viseletre alkalmas mackóban, hogy a kanapén elterülve tejfőlös-sajtos (a hullámos fajta) chipset majszolva olvassak.

Éppen egy furcsa korszakomat éltem. Teljesen rákattantam a nyolcvanas évek történelmi románcaira, és épp egy Johanna Lindsey-vikingregénybe készültem belekezdeni. Hatalmas fűzőszaggatások és alfahím szteroidbombák vártak rám. *Imádtam.*

De Avery megfojtott volna, ha lemondok a közös programot. Na jó, ez így nem igaz. Végül is ki vigyázna Avára és a kis Alexre, amikor ő és Cam randizni mennek? A mai este kivétel volt. Cam szülei a városba látogattak, és ők vigyáztak a gyerekekre, mialatt én a parkolóban a kocsimban ülve bámultam egy roskatag japán juharfát.

– Basszus! – döntöttem a fejem az üléstámlának.

Bármelyik másik nap könnyebben vettem volna ezt a helyzetet, de ma volt az utolsó napom a Richards és Deckernél. Egész nap ki-be járkáltak a kollégák a zsebkendőnyi irodámba. Kaptam egy csomó lufit és egy jégkrém tortát, amiből befaltam két... na jó, három szeletet. Zsongott a fejem a tömegtől.

Furcsa érzés volt öt év után otthagyni a céget. Sokáig bemeséltem magamnak, hogy jó ott nekem. Bementem, magamra zártam az ajtót, és egész nap elmolyoltam magamban a kárbejelentésekkel. Nyugis, egyszerű meló volt. Jól elvoltam vele. A biztosító épületéből kilépve nem kellett vele foglalkoznom, és a fizuból kijött a két hálszobás lakásom bérleti díja és a Honda törlesztője. Ez a csendes, unalmas, kockázatmentes munka jól passzolt a csendes, unalmas, kockázatmentes életemhez. Aztán az apám ajánlott egy állást, amit hülye lettem volna visszautasítani, és ez felélesztett bennem valamit, amit már rég halottnak hittem. A vágyat, hogy végre *élni* kezdjek. Igen, még a gondolat is giccsesnek tűnt, de ettől nem lett kevésbé igaz. Az elmúlt hat évben egyik napról a másikra tengődtem. Nem vártam semmit, és nem valósítottam meg semmit a vágyaimból.

Apám ajánlata volt az első – és a legnagyobb – lökés a továbblépéshez. Alig mertem elhinni, hogy lesz bátorságom fejest ugrani az ismeretlenbe.

A szüleimnek fájt, ahogy a dolgaim alakultak. Vágyaik és reményeik voltak, ahogy nekem is...

A frász kitört, amikor kívülről megkocogtatták a kocsim ablakát. Ijedtemben bevágtam a térdem a volánba. Balra fordulva Avert pillantottam meg. Ahogy az autó mellett állt, vörös haja szinte lángolt a lemenő nap fényében. A mafláságomon szégyenkezve megnyomtam a gombot, mire az ablak halkán leereszkedett.

– Hahó!

Avery az ajtóra könyökölve majdhogynem bedugta hozzám a fejét, miközben a bal oldalamnak beszélt. Pár évvel idősebb volt nálam, és két gyereket szült – a másodikat kevesebb mint egy éve –, de a szeplőivel és meleg, barna szemével alig húszévesnek látszott.

– Mit csinálsz?

A szélvédőre néztem, majd visszafordultam felé.

– Öhm, én csak... gondolkodtam.

– Mhm – mosolygott rám. – Mi az esélye, hogy belátható időn belül befejezed?

– Nem tudom – mormogtam elpirulva.

– A pincérnő most vette fel az italrendelésünket. Kértem neked egy kólát. Nem diétásat. Remélem, még az előétel előtt csatlakozol hozzánk, mert Cam a fociról beszél, és tudod, milyen hamar elaluszom a témán.

A szám jobb sarka kissé felemelkedett. Cam évekgig focizott a profik között, majd utána a Shepherdhöz szerződött edzőnek, hogy többet lehessen a családjával.

– Bocs, hogy ilyen sokáig váratlak. Nem terveztem lelépni – mentegetőztem.

– Nem is néztem ki belőled, de gondoltam, talán szükséged van egy kis győzködésre.

Ahogy felsandítottam rá, az a kis mosoly is lehervadt az arcomról. Hagytam, hogy rábeszéljen erre az egészszre, mert ez is része volt az „újra élni akarok” projektnek, de úgy szenvedtem, mintha a fogamat húznák.

– Ő... tud arról, ami... – mutattam az arcomra.

Avery vonásai ellágyultak, miközben bátorítóan megpaskolta a karom. Azon kaptam magam, hogy megint görcsösen szorítom a vállát.

A barátnóm bólintott.

– Cam nyilván nem bocsátkozott részletekbe, mert ez nem a mi dolgunk, de Grady tud annyit, amennyit kell.

Vagyis remélhetőleg nem bámul majd rám, mint borjú az új kapura.

Legalábbis az elején. Távolról teljesen átlagosnak tűntem, de közelebről nézve már látszott, hogy valami nem stimmel az arcommal. Ezért is félttem annyira ettől az estétől és minden olyan alkalomtól, amikor először találkoztam valakivel. Egyesekből egyszerűen kibukott a kérdés, ügyet sem vetve rá, hogy ez nekem kellemetlen lehet, vagy eszembe juttathatja az éjszakát, amit legszívesebben örökre elfelejtenék, számtalan okból. És még ha tapintatosan vissza is fogták a kíváncsiságukat, akkor is azon pörgött az agyuk, mi történhetett velem. Tudom, mert fordított helyzetben én is így reagáltam volna. Ettől még nem lettek rossz emberek, csak *átlagosak*.

Mindenki az államat fürkészte, azon tűnődve, miért nem szimmetrikus a két oldal. Lopva pillantgattak felém, de tudtam, hogy a bal arccsontom alatti mély horpadás érdekli őket. Találgatták, vajon mi okozhatta, és hogy van-e bármi köze a jobb oldali süketségemhez.

Senki sem kérdezett rá, de tudtam, hogy ezen jár az eszük.

– Ő tényleg nagyszerű srác – szorította meg gyengéden a karom Avery. – Állati kedves és szuper helyes. Említettem már, milyen helyes?

Az államat leszegve mosolyogtam – legalábbis próbáltam, de a mosolyom mindig hamisnak vagy gúnyosnak tűnik. A szám bal sarka nem működött tökéletesen.

– Igen, párszor említetted.

Sóhajtva lefejtettem a kezem a kormányról.

– Sajnálom. Mehetünk.

Avery hátralépett, hogy feltekerhessem az ablakot. Leállítottam a motort, és az anyósülésről felkaptam a mélynarancs retikülömet.

Imádtam a retikülőket. Az egyetlen dolog volt, amire sohasem sajnáltam költeni, és néha egészen bizarr összegeket hagytam ott egy-egy táskáért. Ez az őszi hangulatú szépség messze nem a legdrágább darabja volt a gyűjteményemnek.

Ahogy arcon csapott a késő szeptemberi este hűvössége, azt kívántam, bárcsak valami melegebbet választottam volna a vékony fekete garbó helyett, de ez mutatott jól a fekete, magas szárú csizmával. Gondosan válogattam össze az öltözékemet abban a reményben, hogy így talán a randiba is energiát fektetek majd.

– Fejezd be a folytonos bocsánatkérést! – karolt belém Avery. – Bízz bennem! Ez egy olyan ember tanácsa, aki régebben profi szinten űzte a mentegetőzést. Nem kell bocsánatot kérned, ha nem tetél semmi rosszat.

Felugrott a szemöldököm. Tudtam, hogy Avery múltja elég zűrés. Sokáig fogalmam sem volt róla, mi történt velem, de úgy öt évvel ezelőtt beavatott a titkába. Bár nem ugyanazon mentünk keresztül, a vallomása sokat segített a saját traumám feldolgozásában. Főleg, hogy mindezek után ilyen boldognak, egészségesnek és szerelmesnek láttam. Ő volt az élő példa, hogy a fizikai és érzelmi sebhelyek nemcsak a túlélés, hanem a remény szimbólumai is lehetnek.

– Igen, de akkor is megvárattalak titeket – söpörtem félre a hosszú tincseimet a nyakamnál, és átvetettem a hajzuhatagot a bal vállamon. – Majdnem huszonzét éves vagyok. Nem kellene küldöttségnek bekísérnie az étterembe.

Avery nevetett.

– Cam néha a gardróbból rángat elő egy üveg borral a kezemben. Ez semmi ahhoz képest.

Nevetve elképzelttem a jelenetet.

– Örülök, hogy beleegyeztél a ma estébe – nyitott be az étterembe Avery. – Szerintem kedvelni fogod Gradyt.

Én is ebben reménykedtem, de igyekeztem a realitás talaján maradni. A múltban nem volt szerencsém az ellenkező nemmel. Mindössze két pasi fogott meg igazán. Az elsőre – *rá* – gondolni sem akartam, mert csak újra belesüppedtem volna a kétségbeesés mély mocsarába. A másik Ben Campbell volt, akivel három éve jártam. Mellette úgy éreztem, mintha minden randinkat egyfajta nemes, jótekingony gesztusként élné meg.

Tőlük eltekintve nemigen találkoztam pasikkal. Szerintem az anyám már elkönyvelte, hogy gyermektelen vénlányként halok meg egy kis lakásban, egy tucat egzotikus madár társaságában.

– Felkészültél? – rántott ki Avery a gondolataimból.

Bólintottam, bár nem volt őszinte a reakcióm. Hazudtam, mert néha ez a túlélés kulcsa. Önkéntelenül is megtesszük.

– Hajrá!

2. FEJEZET

AHOGY ÖSSZESZORULT TOROKKAL KÖVETTEM AVERYT az étterem hátuljába, végig a csinos zöld pulóverére szegeztem a tekintetem, hogy a tömeg zaja ne vonja el a figyelmemet.

A mindenfelől repkedő beszélgetésfoszlányok összezavartak, mint ha csak félig érzékelttem volna a külvilágot. Ha nagyobb csoportban vagy hangzavarban kellett beszélgetnem, gyakran elvesztettem a fonalat.

Az asztalunk felé közeledve Avery lelassította a lépteit. Cam felnézett azzal az észbontóan vakító kék szemével. Amikor először találkoztam vele, összegabalyodott a nyelvem, és képtelen voltam értelmes szavakat kipróbálni a számon. Lélegzetelállítóan dögös volt, és annyira szerelmes a feleségébe, hogy szinte féltékeny lettem rá. Engem soha senki nem imádott ilyen áhítattal és odaadással, sőt talán az egész világon nincs még egy ilyen szerelem. Ritka és gyönyörű, mint egy albínó aligátor.

– Szóval megtaláltad – dőlt hátra a székében vigyorogva Cam. –
Ügyes vagy, drágám.

Avery vigyorogva becsusszant a férje mellé.

– Bocsánat! – mentegetőztem, gondosan kerülve Avery figyelmeztető pillantását. – Kicsit elúsztam.

Miközben megszabadultam a táskámtól, a nekem háttal ülő férfi, aki csak Grady lehetett, felállt, és felém fordult. Megkönnyebbülten láttam, hogy a balomon fog ülni. Pár centivel magasabb volt nálam, és pont olyan helyes, amilyennek Avery leírta. Homokbarna hajával és kék szemével a tengerpartot juttatta eszembe. Meleg, barátságos mosollyal nézett rám.

– Semmi baj. Örülök, hogy megismerhetlek.

– Én is örvendek – pirultam el.

Grady udvariasan kihúzta nekem a széket, és megvárta, amíg leülök. Gondosan felakasztottam a retikülömet a szék támlájára. Kiszárt, hogy az én kis drágám a földön heverjen. Körbenéztem az asztalon.

– Szóval, öhm... rendeltetek már?

– Én kértem egy adag spenótos-articsókás mártogatóst, és sajtos sült krumplit extra sajttal és baconnel – fonta a karját Avery szék-támlájára Cam.

– Egyesek úgy zabálnak, mintha egész nap fel-le rohangálnának a pályán a megélhetésért – vigyorgott rám Grady. – Sajnos mi, többiek, nem vagyunk ilyen szerencsések.

– Ne irigykedj! – kuncogott Cam.

Belekortyoltam a kólámba, hogy megnedvesítsem a kiszáradt torcom és csillapítsam az idegességemet.

– Avery mondta, hogy a Shepherdsön dolgozol.

Grady bólintott, és teljesen felém fordulva válaszolt. Nyilván tudott a részleges siketségemről.

– Igen, de a munkám közel sem olyan szórakoztató, mint Camé.
Kémiát tanítok.

– Csak szerénykedik – szólalt meg Cam.

A folytatás előtt megvárta, amíg feléje fordulok.

– Ő a legfiatalabb prof a természettudomány szakon.

– Nahát, nem semmi!

Vajon tud róla, hogy én kimaradtam a fősuliról? Erre mit mondana? A kémiaprofesszorok azért elég okosak.

– Mióta vagy ott? – kérdeztem.

Grady tekintete válasz közben a szememről az arcomra ugrott, de nem láttam rajta változást. Nem igazán tudtam, mit gondoljak.

– Úgy hallom, te a Shepherdre jártál.

Averyre sandítva bólintottam.

– Igen, de...

Félbehagytam a mondatot, mert nem tudtam, mit mondhatnék. A beálló csendben zavaromban újra a poharam után nyúltam. Cam sietett a segítségemre: megemlítette, mennyire rajong a fociért a hét-éves Ava.

– Biztos, hogy focizni fog.

– Inkább táncolni – javította ki Avery.

– Akár mindkettőt csinálhatja, nem igaz? – vetette fel Grady.

Időbe telt, mire rájöttem, hogy hozzám beszél.

– Amennyi energiája van, simán belefér a tánc, a foci, de még a szertorna is – helyesltem.

Avery elnevette magát.

– A lányunk, hogy úgy mondjam... ezerrel pörög.

– Furcsa, hogy kettejük közül Alex a nyugisabb – morfondírozott Cam. – Az ember azt várná, hogy ő fordítja fel a házat.

– Várd ki a végét! Még csak tizenegy hónapos – jegyezte meg szárazon Avery.

– Ő is focista lesz – hajolt a feleségéhez Cam, és pusztit nyomott az arcára, mielőtt az válaszolhatott volna. – Majd kisbuszban fuvarozhatod őket az edzésekre.

– Jaj nekem! – nevetett Avery.

A beszélgetést az asztalunkhoz lépő pincérnő szakította meg. Gradyről rám irányult a tekintete, mire gyorsan az étlapba temetkeztem. Fel sem néztem, miközben megrendeltem a sült csirkét krumplival, mert nem akartam látni, megbámul-e.

Amint a nő elment, újra felélénkült a társalgás. Jó volt hallgatni Cam és Avery élcelődését. Ők ketten még úgy is meg tudnak nevetetni, hogy a nevetésem érzése és látványa is szorongással tölt el. Csendes hallgatóság voltam egészen az előételek megérkezéséig, és csak egy halk köszönömöt mormoltam, amikor Grady felajánlotta, hogy szed nekem a különböző fogásokból.

– Cam említette, hogy hétfőn új munkába kezdesz – nézett rám Grady őszinte érdeklődéssel.

– Bocs, de elköptem, ki az apád – vallotta be Cam mafla vigyorral.

Nem lepett meg. Cam fanatikus Lima-rajongó volt.

– Semmi gond.

Tényleg nem haragudtam. Távol tartottam magam apám szakterületétől, mégis rettentő büszke voltam arra, amit a fivéréivel elért.

– A vezetéknevem így is, úgy is elárul.

– Nekem nem mond semmit – pirult el a meglepett pillantásom láttán Grady. – Úgy értem, nem vagyok otthon ebben a vegyes harcművészet dologban.

A *vegyes harcművészet* *dolog* jó ideje az életem része volt. Apa *évek óta* nyaggatott velem, főleg, miután megnyitotta az új, hiperprofi harcművészeti központját Martinsburgben, alig negyedórára a Shepherd Egyetemről, ahová jártam. Úristen, de kibuktam, amikor rájöttem, hogy gyakorlatilag követtek engem! Ha apa Philadelphióban marad, a több ezer nagybátyám egyike akkor is állandóan a nyakamban liheg.

Apa azt akarta, hogy hazamenjek, és dolgozzak a philadelphiai központjukban, de úgy két évvel ezelőtt végre leesett neki, hogy ez soha az életben nem fog megtörténni. Túl sok volt ott az emlék, túl sok minden eszembe juttatta... *őt* és a régi dolgokat.

De úgy hat hónapja apa újra rám szállt, anyával karöltve. Aztán jött Julio bácsi és Andre, aztán... uramisten, a Lima család tényleg olyan, mint egy csapat szörnyecske, akiket éjfél után megetettek. Ezúttal nem a szokásos módon indult a nyaggatás. Andre, a martinsburgi Lima Akadémia vezérigazgatója október elején kitalálta, hogy visszaköltözik Philadelphióba. Gyanítom, hogy Nyugat-Virginia nem volt elég menő hely neki. Apa nem az ő posztját ajánlotta fel nekem, hanem egy ügyvezetői állást – ami korábban nem is létezett a cégben. Az lett volna a dolgom, hogy biztosítsam az akadémia gördülékeny működését, és segítsék kiterjeszteni a szolgáltatási körét. Apa olyasvalakit keresett, akiben megbízhat, aki ismeri a céget, és el is vezeti az új vezérigazgató kinevezéséig. Igencsak csábító ajánlat volt, mégis visszautasítottam.

Aztán apa megjelent a lakásomon, és az orrom alá dugott egy papírt, rajta a leendő fizetésemmel és a különféle juttatásokkal. A világ legmakacsabb hülyéje lettem volna, ha nem fogadom el. Valójában nem az összeg miatt mondtam igent.

Apa pont a megfelelő pillanatban talált meg, amikor éppen besokalltam az ablaktalan irodámtól és a dögunalmas munkámtól. Az ajánlata felpiszkálta a régi Jilliant. Tudtam, hogy mindvégig ezt az éneket akarta előcsalogatni az örültebbnél örültebb állásötleteivel.

– Én igen – rángatott ki Cam a merengésből.

– Tudjuk – sóhajtott Avery. – Mind tudjuk.

– Szóval... neked tényleg nem mond semmit a vezetéknevem?

Felszabadítónak találtam olyan pasival beszélgetni, akinek nem az a leghőbb vágya, hogy egy darabban hagyja el a ringet.

– Nem igazán. Az baj?

– Nem.

Mosolyogva lehajtottam a fejem, és felpillantottam Gradyre. – Sőt... örülök neki.

A szemembe nézett.

– Örülök, hogy örülsz.

Megint elpirultam, ezért inkább a tányéromra fókuszáltam. Korgó gyomorral felszúrtam egy krumplit a villámra. Otthon már a tányér tartalmának felét elpusztítottam volna, de társaságban próbáltam nem úgy zabálni, mint egy éhező hajótörött.

A vacsora meglepően gördülékenyen haladt. Cam és Avery ösztönösen kézben tartották a beszélgetés fonalát, és kitöltötték a csendeket. Erre nem sokszor volt szükség, mert Grady kellemes beszélgetőpartnernek bizonyult. Csak néhányszor fordult elő, hogy nem hallottam, amit Cam vagy Avery mondott nekem, de Grady mindig kisegített. Úgy tűnt, mindenki jól kezeli a helyzetet, ami engem is ellazított.

A fő fogás közben Grady egy új művészeti kiállításról mesélt, ami nemrég nyílt meg a Shepherdön. Beszéd közben úgy csillogott a szeme, hogy egyből láttam, mennyire odavan az ilyesmiért. Cuki volt.

– Fantasztikusan hangzik – vettem fel a villámat. – Nem sok kiállításra jártam mostanában.

Vagy bármikor. De komolyan, sosem foglalkoztatott a művészet. Nem mintha bármi bajom lenne vele, csak egyszerűen nem jártam ilyen helyekre. Mondjuk máshová sem nagyon.

– Elvihetlek, ha érdekel – vigyorgott rám Grady. – Nagyon szívesen elvinnélek rá.

A váratlan ajánlat hallatán tátva maradt a szám. Nem tudom, miért lepett meg annyira, amikor olyan jól kijöttünk egymással, mégis készületlenül ért. Válaszolni akartam, de hirtelen nem tudtam, mit mondjak. Nem tudtam eldönteni, kellemesen érint-e az őszintének tűnő meghívása, vagy totál hidegen hagy. Megint elöntött a jól ismert érzés, ami gyakran okozott álmatlan éjszakákat. Ugyanezt éreztem, amikor Bennel jártam: volt ez a valami, ami mellette tartott, mert nem hittem benne, hogy jobb is lehet. Nem mintha nem érdekeltem volna meg, csak... egyszer már teljesen, száz százalékig odaadtam a szívem valakinek, és amikor az összetörte, a másnak járó darabokat már nem kaptam vissza. A szívem csonka maradt. Talán túl hülyén vagy drámaian hangzott, de nem érdekelt. Ez volt az igazság. Nem voltam biztos benne, hogy képes leszek valaha is ugyanígy érezni valaki iránt, ezért be kellett érnem Bennel. Vajon Gradyvel is ez lesz majd, ha eljutunk odáig? „Beérem” vele?

Jesszus, egy pillanat! Ilyesmiken kattogok egy srácról, akit alig egy órája ismerek? Térj már észhez!

– Jillian! – szólongatott Grady.

Nyilván azt hitte, nem hallottam az ajánlatát.

– Az... klassz lenne – nyögtem ki.

Grady a kelleténél kissé hosszabban tanulmányozott, mint aki érzi rajtam az idegességet.

– Mindjárt visszajövök.

Az összehajtott szalvétámat az asztalra téve felálltam, és a székem mögé léptem. Magamon éreztem Avery aggódó tekintetét, ezért diszkréten jeleztem neki, hogy nincs semmi baj. Csak egy perc szuszszanasra volt szükségem. Vagy háromra.

Az asztalok között lavírozva a mosdó felé vettem az irányt. A duplaszárnyú ajtón belépve megálltam a vízcseppes tükör előtt. Ekkor jöttem rá, hogy a retikülöm az asztalnál maradt, így nem tudom megigazítani a rúzsomat. Szappant pumpáltam a tenyerembe, és a csap alá tartottam a kezem. Amíg a vízsugár lemosta rólam a habot, lassan a tükörképemre emeltem a tekintetem. Általában még sminkelés közben sem szoktam a kellesénél tovább bámulni magam, nehogy úgy fessek a végére, mint egy elcseszett sminkoktató videó áldozata. Most viszont alaposan megvizsgáltam az arcom. Korábban mindig felkötöttem a hajam, de idővel leszoktam róla. A fürtjeim laza hullámokban omlottak alá, egészen a mellemig. Szerencsére a korábbi vaskos frufрум is feledésbe merült már. Végre megtanultam használni a szemhéjtust, ami felért egy kisebb csodával. Az arcomat előntő enyhe pír sötétebb árnyalatba borította az amúgy is barna bőrrömet. A szám dúsabb, az orrom egyenesebb volt. A hajamat a bal oldalra fésültem, hogy takarja az arcomat, ami már nem is nézett ki olyan rosszul, főleg ahhoz képest, amit először láttam a tükörben azután, hogy... kijöttem a kórházból.

Úristen, hogy néztem ki! Az arcom bal oldalán akkora lyuk tátongott, mintha jégvágót szúrtak volna bele. Az állapot elnézve még most is elámultam a plasztikai sebészek zsenialitásán. A fél arcomat újra össze kellett rakni csípőcsont-beültetéssel, és egy rakás fogászati kezelés eredményeképpen újra működőképes fogsorom lett. A plasztikai sebészeknek nincs varázspálcájuk, mégis csodát csináltak velem.

Aki csak egy futó pillantást vetett rám, észre sem vette, hogy az állam jobb oldala keskenyebb a balnál. Fogalmuk sem volt róla, mi történt velem aznap éjjel.

Most épp úgy néztem magam a mosdóban, ahogy hat évvel korábban, percekkel azelőtt, hogy az életem darabokra hullott. Nem gyűlöltem az új kinézetemet. Azzal, hogy életben maradtam, beke-rültem a szerencsések szűk körébe. De még ennek tudatában is va-lahogy... torznak éreztem magam. Erős kifejezés, amit nem szeret-tem gyakran kimondani, különösen egy ígéretesnek tűnő randi köz-ben.

Mély levegőt véve megráztam a fejem. Kár lenne hagyni rossz irányba sodródni a gondolataimat. A vacsora remekül alakult, Gra-dy pedig igazán kedvesnek tűnt. El tudtam képzelni vele egy újabb randit. A kiállítást, esetleg egy kávét.

És ez volt az, ami kiakasztott. Nem hagyhattam, hogy megriasz-szon az *élet* lehetősége. Nem. Adnom kéne Gradynek egy esélyt, és nem aggódni azon, vajon megalkuszom-e.

Megszáritottam a kezem, és előresöpörtem a hajam a bal vállam elé. A padlóra meredve kiléptem a szűk előtérbe. Csak két lépéssel később vettem észre, hogy valaki a falnak dőlve a mosdó előtt áll. Kis híján beleütköztem. Ahogy hátraleptem, nem láttam mást, mint egy jól szabott fekete nadrágot és hozzá... egy pár viseltes, fekete-fe-hér Converse-t. Furcsa párosítás, de eszembe jutott valaki, aki gyak-ran hordott ilyet. Megráztam a fejem, és oldalra lépve továbbmen-tem.

– Elnézést!

– Jillian! – szólt utánam egy hang.

Megálltam.

Megállt az idő.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Minden megállt, kivéve a szívem, ami túl gyorsan és túl hevesen kezdett kalapálni. Ez a mély, nyers hang. Azonnal felismertem, minden idegsejtemmel. Lassan felemeltem a tekintetem. Tudtam, kit fogok látni, de az utolsó pillanatig nem akartam elhinni.

Brock Mitchell állt előttem.